

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNÝ ~

Noční můry!
Jason Segel a Kirsten Miller

Z anglického originálu *Nightmares!*, vydaného nakladatelstvím
Delacorte Press v roce 2014, přeložila Dana Chodilová.

Redakce Jiří Chodil
Korektura Iva Čejková
Odpovědná redaktorka Michaela Celárková
Obálka, grafická úprava a sazba Kristýna Sladká
Technická redakce Radka Konvičková

Vytiskl Europrint a. s., Pod Kotlářkou 151/3, Praha

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace: 23 748

Praha 2016

ALBATROS MEDIA a.s.

www.albatrosmedia.cz

www.xyz.cz

Nightmares!
Copyright © 2014 by The Jason Segel Company
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.
Translation © Dana Chodilová, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016
ISBN 978-80-7505-313-8

Pro Ala, Jill, Adama, Alison
a pro R. B.
J. S.

~*~ PRVNÍ KAPITOLA ~*~

MACEŠINO DOUPĚ

Bylo pět minut po půlnoci a z okna starého zámku na nejvyšším kopci městečka Cypřišový Potok vyhlížel chlapec. To sídlo vypadalo divně. Přední veranda přetékala džunglí rostlin v květináčích, ty nejdrzejší se šplhaly po sloupech, pod nimi se praly o paprsky měsíčního světla záplavy kapradin a rudé květy trvalek. Ze střechy vyrážela osmiboká věž a celá stavba byla natřená příšernou fialovou barvou. Každého muselo na první pohled napadnout, že v ní žijí podivíni – jenže ten kluk u okna vypadal úplně normálně. Měl pískově světlé vlasy, žádná tetování,

jizvy ani odporné bradavice. Jen utrápený výraz, a ten napovídal, že je s ním něco moc a moc špatně.

Jmenoval se Charlie Laird a v Cypřišovém Potoce žil celých dvanáct let, co byl na světě. On a jeho mladší bráška Jack dřív bydleli jen o ulici dál. Vlastně na ten bývalý domov viděl z okna své nové ložnice. Teď už patřil úplně jiné rodině. Charlie každý večer pozoroval, jak se tam zhasíná, a představoval si děti, pohodlně a bezpečně zachumlané v postelích, kam je uložili rodiče. Dal by úplně všechno, jen aby si to s nimi mohl vyměnit. Byly to už tři měsíce, co se s bratrem a tátou

přestěhoval do purpurového záměčku na DeChantově kopci. A celé ty tři měsíce se Charlie Laird pořádně nevyspal.

Charlie couvl od okna a uviděl ve skle vlastní odraz. Ve tváři byl bledý jako kyška a pod zarudlýma očima se rýsovaly tmavé kruhy. Povzdychl si nad sebou a obrátil se, aby se pustil do své pravidelné večerní dřiny. Uprostřed pokoje trůnilo osmatřicet těžkých krabic, nacpaných videohrami, komiksy a baseballovými trofeji. Charlie si dosud vybalil jen pár kousků na převlečení, zbytek věcí pořád trčel ve svém kartonovém vězení. A každou noc, než se Charlie uložil do postele, ty škatule stěhoval. Devatenáct krabic natlačil ke dveřím na chodbu. Zbýlými devatenácti zatarasil vstup na záchod a do koupelny (i když tohle bylo někdy v noci *dost* nešikovné).

Každý rozumný člověk by to považoval za šílenost. I Charlie věděl, že barikády zlé sny nezastaví. Jenomže čarodějnice, která ho strašila každou noc už tři měsíce, nebyla jako jiné noční můry. Na většinu snů se nakonec zapomene, ale jemu tahle babice nešla z hlavy. Připadala mu skutečná jako vlastní nos mezi očima. Takže když mu oznámila, že si ho brzo odvede,

věděl, že nevyhrožuje jenom tak do větru. A doufal, že se za ním přes ty hromady krabic neprotlačí.

Na chodbu se už dostala. Když Charlie poprvé uslyšel, jak se někdo krade domem, zrovna se probudil ze zlého snu. Zpoza hor vykukovalo slunce, ale v zámečku ještě vládl klid a mír. Zničehonic se do ticha rozskřípaly rezavé panty. Pak zasténala prkna v podlaze a cosi zadunělo na schodech. Tak těžké kroky musely patřit někomu dospělému. Ale když Charlie konečně sebral kuráž a vydal se na průzkum, zjistil, že táta s nevlastní matkou ještě spí v postelích. Za pár nocí to uslyšel znovu. *Skříp. Vrz. Buch.* Táta tvrdil, že staré domy se ozývají samy od sebe. Brácha si myslel, že tam prostě straší duchové. Ale Charlie věděl, že nic takového není. Pátral po nich už skoro tři roky, a kdyby existovali, jistě by nějakého viděl. Kdepak, Charlie Laird měl mnohem horší problémy než duchy.

Třicet osm krabic čekalo. Charlie zíral na ten otravný úkol a uvažoval, kde sebere síly. Jeho noční můry se pořád zhoršovaly, a každý den bojoval beznadějnou bitvu se spánkem. Už teď mu padala víčka, zíval jako

lev. Jako obyčejně trčel až do půlnoci u okna a čekal, až si táta s nevlastní matkou půjdou lehnout. Nechtěl, aby ho slyšeli, jak šoupe krabice po podlaze a funí, když je vrší u dveří. Jenže zůstat vzhůru bylo těžší a těžší. Lepil si víčka lepicí páskou, ale papírová je neudržela a izolepa mu trhala chlupy z obočí. Z přecházení sem a tam se mu motala hlava. Zkusil se pořádně nalokat vody, protože s plným močovým měchýřem se prý těžko usíná, ale nakonec měl co dělat, aby stačil odsunout devatenáct krabic ode dveří záchodu. A tak když selhalo všechno ostatní, podnikl Charlie před několika týdny první výpravu do kuchyně pro hrnek zbylého studeného kafe. Zvedal se mu z něj žaludek a někdy si musel zacpat nos, aby ho spolykal, ale jediné to ho udrželo vzhůru.

Charlie přešel po špičkách ke dveřím svého pokoje a pomalu je otevřel, aby nezaskřípaly. Vykoukl ven a s úlevou zjistil, že na chodbě vládne tma. Měl to tak radši. Na stěnách visely staré obrazy a za světla ho děsily mnohem víc. Pečlivě napnul uši, jestli neuslyší nějaký pohyb, a pak se jen v ponožkách nemotorně kradl ke schodům. Kolem bratrova pokoje. A pokoje

táty a nevlastní matky. Už skoro minul poslední dveře na chodbě, když to uslyšel – pisklavý smích, až vzal málem nohy na ramena. Za těmi posledními dveřmi se ukrývaly schody do věže. A nad nimi pokoj, kterému se říkalo Charlottino doupě. Dveře zůstaly na škvírku pootevřené a Charlie zaslechl, jak se po dřevěném schodišti kradou kočičí tlapky. Na chodbu se lil proužek bledě zlatého světla.

Macecha ještě nespala.

DRUHÁ KAPITOLA

KOUZELNÁ VĚŽ

Charliemu ta věž učarovala dávno předtím, než se stal vězněm purpurového záměčku. Usedlost trůnila na vršku kopce uprostřed ospalého Cypřišového Potoka. Pod ní se táhly ulice lemované úhlednými bílými a béžovými domky, prostředek městečka zdobily parky plné květin a malebné obchůdky. Bylo by to dokonale půvabné prostředí, nebýt té divně fialové věže. Ať byl člověk v Cypřišovém Potoku kdekoliv, odevšad ji viděl. Dřevěné šindele vypadaly jako dračí šupiny a strmá špičatá střecha připomínala čarodějnický klobouk – věž byla jako vystřižená z pohádky. Měla dvě okna,

jedno obrácené na sever a druhé na jih, a v žádném nevisely závěsy ani žaluzie. V noci, když se zbytek domu utopil ve tmě, se zdálo, že z těch oken vychází slabá mihotavá záře. Charlieho mladší bráška Jack vždycky vtipkoval, že tam někdo nechal zapnuté noční světýlko. Charlieho napadaly jiné věci.

Vždycky když chodíval městečkem, klouzal mu pohled k věži. Klidně by se vsadil, že se tam každou noc provozuje nějaká magie. Zámek měl být tehdy prázdný, ale jednou pozdě večer se mu zdálo, že u okna vidí stát postavu. Od té doby se k okouzlení přidal strach. Psal o věži sloh ve škole a doma si ji maloval. Táta ty obrázky přilepil na ledničku a prohlásil, že má divokou fantazii. Nechápal, co ho na tom záměčku tolik zajímá. Jenže pro Charlieho to byla záhada číslo jedna. Většina lidí považovala purpurový zámek i jeho věž za obludnost – za bradavici na tváři Cypřišového Potoka, kterou se snažili ignorovat. Ale Charlie věděl, že je to úplně jinak.

Existoval někdo, kdo o kouzlech ve věži možná něco věděl. Vždycky když se na ledničce objevil nový obrázek, tvářila se Charlieho máma ustaraněji.

A jednou, to mu bylo osm, se mu přiznala, že jako malá ten fialový zámek několikrát navštívila. Tehdy prý pokojík ve věži patřil dívce stejně staré jako ona.

„Jaký to tam bylo?“ vyzvídala Charlie napjatě. „Byla ta věž děsivá? Byla super? Strašilo tam, byla...“

„Byla... *neobyčejná*,“ odpověděla máma a její bledá tvář Charliemu prozradila, že v tom musí být něco víc – něco temného a nebezpečného. Škemral, aby mu pověděla víc, ale máma jen dodala, že tomu domu je nejlepší se vyhnout. Charlie musel vypadat jako hromádka neštěstí, a tak slíbila, že mu o věži všechno prozradí, až trochu povyroste. Jenže ten slib už nestačila splnit. Za pár měsíců onemocněla – a umřela čtyři dny a tři hodiny před Charlieho devátými narozeninami.

Ani po mámině smrti Charliemu ta věž nedala pokoj, jeho posedlost rostla jako otravný plevel. Vyptával se na ni učitelů. Vyslýchal městskou knihovnici. Na každoroční ředkvičkové slavnosti dokonce odchytil starostu. Ale vypadalo to, že nikdo v Cypřišovém Potoce o starém purpurovém zámku moc neví – až na čtyři prostá fakta:

1. Je starší než většina městečka.
2. Postavil ho Silas DeChant, samotářský milionář a obecně známý morous.
3. Tou šílenou barvou ho osobně natřela jeho žena.
4. Je už celé roky prázdný.

Charlieho táta si vzpomněl, že naposledy tam žila nějaká postarší paní. Učitel vyprávěl, jak jakási stará dáma ve fialových šatech vždycky o Halloweenu rozdávala lízátká s hroznovou příchutí. Soused zase slyšel, že se majitelka domu přestěhovala kamsi do tramtárie za dcerou. A jeho manželka se zapřísahala, že té dotyčné muselo být nejmíň sto deset let.

Jednou v sobotu ráno Charlie zjistil, že o purpurovém zámku mluví celé městečko. Pošťák přinesl spolu s dopisy velkou novinu: stará majitelka sídla umřela. Zajímavé bylo, že se to stalo dva dny před jejími sto jedenáctými narozeninami a že se smrtelně zranila při hraní žolíků.

Servírka z restaurace, kam chodili Lairdovi na palačinky, prozradila Charlieho tátovi, že sídlo zdědila

stařenina vnučka a že se do něj nastěhuje. Muž od vedlejšího stolu doplnil, že se jmenuje Charlotte DeChantová – a prý si otevře obchůdek na Hlavní ulici. Z toho, jak nejnovější obyvatelka Cypřišového Potoka všechny zajímala, Charlie pochopil, že Charlotte DeChantová bude zvláštní osoba. A první setkání s ní ho rozhodně nezklamalo.

Stalo se to za chladného podzimního dne. Charlie jel na kole za kamarádem Alfíem a všiml si, jak před zámečkem na kopci zastavuje stěhovací vůz. Od volantu se vysoukala vysoká štíhlá postava. Měla jasné zrzavé vlnité vlasy, které vypadaly jako rozfoukané větrem – až na to, že se kolem nehnul ani lísteček. Černé sukně jí vlály a vířily kolem kotníků a nad nimi měla bílé tričko s krvavě rudým a tmavě zeleným znakem s nápisem HAZELINO HERBÁRIUM.

Žena otevřela zadní dveře auta a Charlie ze svého pozorovatelského stanoviště neviděl uvnitř žádné krabice. Spíš to vypadalo, jako by někdo celou zahradu vytrhal z kořenů, zasadil do květináčů a převezl do Cypřišového Potoka.

„Hej, chlapče! Když mi s tím pomůžeš, dostaneš pět dolarů,“ zavolala ta žena na Charlieho.

Charliemu něco napovídalo, aby to nedělal, přesto ale vytlačil kolo o kus dál do kopce, aby líp viděl. „Co to všechno je?“ zeptal se.

„Začarovaný les,“ odtušila žena jakoby nic.

„Cože?“ Charlie o krok couvl. Od dospělého zněla taková věc divně. Asi si dělala legraci, ale vážně to vypadalo, jako by v tom stěhováku přivezla i bandu šotků a lesních skřítků.

Rozesmála se, až se polekal. Znělo to pisklavě a otravně, spíš jako vřeštění než smích. „Ty nepoznáš,

když si z tebe člověk utahuje? Mám tam jenom hromadu rostlinek. Otvírám si ve městečku krámek.“

Charlie s kamarády si už dávno lámali hlavu nad tím, co za obchod vzniká vedle zmrzlinářství. Sledovali řemeslníky, jak malují stěny různými odstíny zelené. Kamarádka Paige tipovala na krámek se semeny a exotickou zeleninou. Rocco doufal, že to bude obchod s hady. „Takže povedete krám s kytka?“

„Spíš s kouzly,“ upřesnila žena a Charlieho to najednou začalo moc zajímat. Ukázala si na tričko. „Bude se jmenovat Hazelino herbárium. Jsem bylinkářka. To znamená, že pomocí rostlinek léčím nemocné.“

Charlieho na chvíličku přepadlo cosi jako naděje. Pak mu srdce zase pokleslo. Vzpomněl si, že mámu už nevyлéčí nikdo.

Podíval se zase na tu divnou ženskou a přistihl ji, jak si ho prohlíží. „Jak se jmenuješ?“ Ptala se tak, až Charliemu připadalo, že to ví. Shlédl na kolo. Něco mu velelo rychle zmizet. Tahle ženská není normální – nebo aspoň ne tak normální, jak lidi bývají. Ale místo toho položil kolo a natáhl k ní ruku.

„Jsem Charlie. Charlie Laird,“ představil se. Žena vzala jeho ruku do svých, ale nepotřásla mu s ní.

Jen ji držela v dlaních, jako by obratně lapila malé zvířátko.

„Charlie Laird,“ opakovala, rty se jí roztáhly jako opona a odhalily zubatý úsměv. „Já jsem Charlotte DeChantová. Těšila jsem se, až tě poznám.“

Charliemu přejel po zádech mráz, stáhl ruku. „Proč?“ vyhrkl trochu moc rychle. Jak se na něj mohla těšit? Nevěděla přece, že existuje.

„Pokud se nepletu, jsi spřízněný s Veronikou Lairdovou,“ pokračovala Charlotte.

Jako by mu ta ženská najednou vrazila ruku do prsou, popadla srdce a zmáčkla ho. „To byla moje máma.“

„Kdysi jsem ji znala, už je to moc dávno,“ řekla Charlotte. „Je mi líto, že zemřela.“

„To je v pohodě,“ zahučel Charlie. Ale nebylo to pro něj v pohodě. A nikdy nebude. Kéž by ta ženská mluvila o něčem jiném. Už teď cítil, jak mu hoří tváře.

Přání se mu okamžitě splnilo. Charlotte povytáhla obočí a kývla ke stěhovacímu vozu. „Tak co ty na to? Chceš si vydělat pár babek?“

„Já nevím...,“ zaváhal Charlie. Odjakživa ho varovali, aby se s cizími nebavil – a tahle ženská se zrzavými vlasy a mobilní džunglí byla *extrémně* cizí a divná.

Vzhlédl k zámečku za ní a jako obyčejně mu pohled zajel ke věži. Ta ženská je možná švihlá, ale takhle blízko se k záhadné usedlosti ještě nedostal. Tam za dveřmi na něj čekalo všechno to, co si celou věčnost jenom představoval. Mučilo by ho, kdyby měl jenom tak odejít.

„Asi bych tu nabídku měla trochu osladit,“ ušklíbla se šibalsky Charlotte. „Pět babek a navíc tě provedu po domě.“

Jako by mu četla myšlenky. Charlieho zvědavostí svrbělo celé tělo. Je zámek uvnitř stejně škaredý jako zvenčí? Jak to, že věž v noci září? A koho to tehdy viděl u okna? V hlavě se mu převaloval tisíc otázek.

„Co je v té věži?“ zeptal se dychtivě.

Charlotte znovu zavřískala smíchy a Charlie měl co dělat, aby si nenacpal prsty do uší. „Věci, které v noci děsí.“

Charlie se měl obrátit, jakmile tohle uslyšel. Měl skočit na kolo, uhánět za Alfiem a ani se neohlédnout. Takovou husí kůži ještě v životě neměl. Jenže Charlie neodjel. Nemohl. Nevěděl, jestli je to zvědavost nebo nějaká magie, co ho táhne dovnitř, ale přestěhoval ženiny rostliny na verandu. Vzal si za tu fušku pět dolarů. A pak se vydal s Charlotte dovnitř na prohlídku.

U dveří potkal tlustou mourovatou kočku. Jen ho zmerčila, nahrbila se a zasyčela. Charlie tu rezavou potvoru překročil a dohnal Charlotte, která mu už předváděla salon a knihovnu. Těžké staré pohovky a prosezená křesla v obou pokojích byla čalouněná šeríkovou, fuchsiovou a slézovou látkou, dokonce i police v knihovně někdo natřel barvou zralého lilku.

„Páni. Máte to tu fakt temný.“ To slovo mu vyklouzlo z pusy dřív, než ho stačil zastavit. Čím víc se blížil věži, tím byl nervóznější. „Chci říct jemný. Teda... máte to tu fakt hezký.“

„To se povedlo,“ zaculila se Charlotte. „Ten šílený nábytek už tu byl. Ale asi dám všechno přemalovat nebo to zakryju. Fialové mám plné zuby už od malička.“

Došla k širokému dřevěnému schodišti a vydala se nahoru. Charlie se zadrhl na prvním schodě a upíral oči na portrét, který na něj hleděl z odpočívadla. Mladý muž ve staromódním žaketu, s bílým šátkem na krku. Vypadal jako boháč a až na ty vpadlé oči a úzkostný výraz by byl hezký.

„Kdo to byl?“ zeptal se Charlie své průvodkyně. Podobné tmavé kruhy vídal pod máminými očima. Vsadil by se, že toho chlapa trápila nějaká nemoc.

Charlotte se na schodech zastavila. Otočila se k Charliemu a chvíli ho studovala jako nějaký vědecký exemplář. „Jeden z mých prapradědů. Jmenoval se Silas DeChant. To on to tady postavil.“

Charliemu přejel mráz po zádech. Po Silasovi pátral už celé roky. Vedoucí knihovny v městečku tvrdila, že žádné obrazy ani fotky záhadného zakladatele města neexistují. A přesto tady visí v celé své kráse – a visel tu celou dobu.

„Co s ním bylo?“ hlesl Charlie a pevně svíral zábradlí. Připadal si, jako by mu změkla kolena a pod nohama měl místo podlahy pudink. „Byl nemocný?“

„Řekněme, že uvízl na velice temném místě,“ vykládala Charlotte. „Ale našel cestu ven. Podle babičky prý nechal portrét namalovat jako připomínku, že jsou místa, kam lidé chodí, a přitom tam nemají co dělat.“

„Jako třeba?“ zeptal se Charlie.

„Jako třeba kasina,“ zamrkala na něj mile Charlotte. Obrátila se k němu zády a stoupala dál. „Jdeš se mnou?“

Charlie musel brát schody po dvou, aby nové majitelce záměčku stačil.

V prvním patře prošli malými dveřmi a vyšplhali po tak úzkých schodech, že se i Charlie cítil jako v kleci. Když se konečně dostali nahoru, Charlotte ustoupila a rozhodila rukama. „Vítej v mém doupěti,“ řekla hrdě.

Bylo to tam magické přesně tak, jak si Charlie představoval. A vypadalo to mnohem větší než zvenku. Na většině stěn se přetlačovaly police a obrázky, jen jedna zůstala naprosto prázdná. Dvěma velikými okny se dovnitř lilo denní světlo a měnilo miliony částecek prachu v třpytivé zlaté jiskřičky. Police lemovaly řady skleněných nádob, v každé byly tobolky nebo sušené květy či houby. Pořádný kus doupěte zabíral mohutný dřevěný stůl, pokrytý barevnými tužkami, tubami s barvami a bloky.

Zpod hromady zmačkaných papírů vykukoval obrázek. Charlie z něj viděl jenom kousek, ale i to stačilo. Z papíru se užuž chystali vyplazit tři hadi – hnědý, červený a smaragdově zelený. Skoro by přísahal, že je slyší syčet, a když už pomalu přejížděl pohledem dál, ten zelený jako by odhalil tesáky.

„Ti jsou ale parádní,“ vydechl Charlie. „To jste kreslila vy?“

Charlotte popadla list a obrátila ho obrázkem dolů.

„To je jenom hrubý náčrtek,“ odbyla ho jaksi rozpačitě. „Co říkáš na ten pokoj?“

„Je...“ Charlie se snažil přijít na vhodné slovo.

„Dokonalá pracovna, že?“ dokončila za něj. „Víš, zrovna jsem se pustila do takového malého projektu a možná by se mi hodil někdo tvého věku...“

Hodil by se jí někdo mého věku? Charlie se otrásl. Proč mu to znělo, jako by mu chtěla rozdrtit kosti a umíchat si z nich barvu? Ucítil, jak se mu něco lehce otřelo o kotník. Shlédl na velikou rezavou kočku, propletla se mu mezi nohama a drze na něj zírala, jako by s ním taky měla své plány.

Rozezněl se zvonek u dveří a Charlie nadskočil. Díval se, jak Charlotte sbíhá po schodech, a byl za to vyrušení vděčný. Měl by využít šance a zmizet, ale zůstal trčet na místě, zaražený, nemohl se pohnout. Slyšel, jak se dole skřípavě otevírají dveře.

„Nazdárek!“ slyšel Charlotte.

„Hm... ahoj, já jsem Andrew Laird a tohle je můj syn Jack. Možná vám to bude připadat divné, ale není tu náhodou Charlie, můj druhý syn? Jel jsem kolem a všiml si před domem jeho kola. Doufám, že vás neotravuje.“

„To ani nápad! Kdepak. Máte úžasného syna, pane Lairde,“ odpověděla Charlotte. „Právě mi pomohl přestěhovat pár věcí a teď je nahoře. Nezajdete dál na kávu?“

Charlie si byl jistý, že táta řekne ne. Nechodil už nikam než do práce. Po smrti manželky ho smutek proměnil v poustevníka. Kdysi bývali Andrew a Veronica Lairdovi nejoblíbenější pár z městečka. Teď otec odmítal všechna pozvání, měl nevyčerpatelnou zásobu výmluv. Charlie čekal, jaká přijde na řadu tentokrát.

A pak zaznělo slovo, které zpečetilo jeho osud.

„Jistě.“

O jedenáct měsíců později se Charlotte DeChantová stala Charlieho nevlastní mámou.

A Charlie se zapřísahal, že do věže už nikdy nevkročí.

••• TŘETÍ KAPITOLA •••

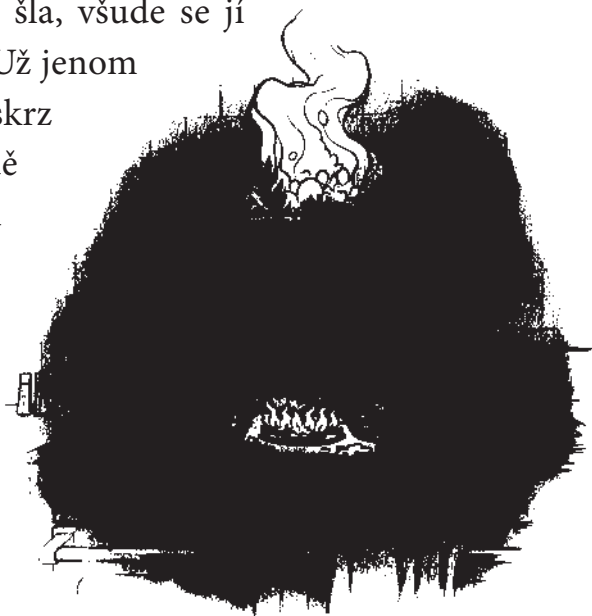
PŮLNOČNÍ SETKÁNÍ

Za tři roky, které uplynuly od máminy smrti, se Charlie Laird naučil nevěřit tomu, jak co vypadá navenek. Máma *vypadala* zdravá – skoro až do měsíce, kdy umřela. Sám Charlie působil úplně normálně, ale ve skutečnosti měl jeho život k normálu daleko. A Charlotte DeChantovou všichni považovali za dokonalou náhradní mámu. Jen Charlie věděl, že není taková, jak se zdá. Tušil, že je to všechno jenom přetvářka.

Stál ve dveřích kuchyně a pátral po blikajícím zeleném světýlku kávovaru. Počkal, až si oči zvyknou

na tmu, a přejel jimi po místnosti. Zdálo se, že tu nic nehrozí, ale v poslední době se nedalo věřit ničemu. Charlie se opatrně poposunul o krůček dovnitř. Jediné světlo byl slabý modrý plamínek, poblikávající pod Charlottiným oblíbeným černým kotlem. Kuchyň byla renovovaná a nerezový sporák zbrusu nový, ale Charlottiny hrnce a pánve připomínaly středověk. A to mazání nebo lektvar, či co to vlastně kuchtila, smrdělo jako kaše ze chcíplých myší a psích zvratků. Charlie nepotřeboval světlo, beztoho věděl, že podlaha bude nejspíš kluzká kořínky a listy, které přetekly z bublajícího kotle.

Kam jen Charlotte šla, všude se jí v patách táhl binec. Už jenom prodrat se z domu skrz tu džungli na verandě připomínalo výpravu Amazonií. Pokoje praskaly ve švech, plné poloprázdných nádob s bylinkami a starých špinavých kádinek. Člověk si

nemohl sednout na gauč, aby nerozmáčkl houbu nebo ho nešťouchl do zadku seschlý kořínek, a to Charlieho hrozně štvalo. Párkrát zkusil uklidit, ale Charlottina kočka Aggie mu šla v patách a všechno hned zase posrážela na zem. V Charlottině světě směl být pořádek jenom na jediném místě, a to v Hazelině herbáriu. Svůj obchod udržovala jako ze škatulky. Každý lusk, semínko a houba, které příroda vyprodukovala, měly své místo ve skleněné nádobě opatřené náležitým štítkem. Na policích se jich tam tlačilo víc než tisíc.

Hazelino herbárium byla pastva pro oko – nikdo v Cypřišovém Potoce do té doby nic podobného nespatriil. Několik týdnů po slavnostním otevření obchodu si pár starších kluků ze školy z Charlieho utahovalo kvůli tátově divné přítelkyni, která chodí v černém a kuchtí nějaké smradlavé lektvary. Vtipkování skončilo, jakmile Charlotte jednomu z těch posměváčků vyléčila beďary v obličeji a starostovi pomohla od zduřelého volete. Od té doby bylo v Hazelině herbáriu vždycky rušno a lidé si mezi sebou nešeptali, když šla Charlotte kolem. Celé městečko propadlo jejímu kouzlu.

V kuchyni byla tma, a tak Charlie pootevřel ledničku, aby si posvítíl na cestu. Překročil záhadnou kaluž na podlaze a kradl se ke kávovaru na druhé straně místnosti. Obyčejně tam zbývala trocha tmavé břečky od snídaně, ale dneska někdo konvici vyprázdnil. Charlie si přitáhl židli k lince a vylezl pro kávu v horní polici. Dal do kávovaru filtr, jak to vídal u Charlotte, přidal deset lžic kávy a konvici vody a stiskl tlačítko. V tu chvíli se mu o nohy otřelo něco teplého a chlupatého.

Srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Couvl od linky, zakopl o tvora, který za ním číhal, a s žuchnutím přistál na podlaze.

„Mňau,“ prohlásila Aggie vítězoslavně. Zvedla pacuku a zvolna si ji oblízla.

Charlie měl kočky vždycky rád, ale Aggie byla ďábel v rezavém kožichu. „Ty malá odporná...,“ zavrčel. Najednou zaslechl na schodech kroky. Okamžitě vyskočil.

„Charlie? To jsi ty?“

Ve dveřích se objevila macecha, na tváři přilepený falešný úsměv. Chtěla, aby si Charlie myslel, že je překvapená, ale prozradily ji ďábelsky se lesknoucí oči. Jistě čekala, aby ho mohla přistihnout.

Charlotte popošla blíž, nozdry se jí roztáhly, zavětrila ve vzduchu.

„Víš táta, že piješ kafe?“

V tlumeném světle z ledničky vypadala Charlottina tvář úplně démonicky. Tváře měla propadlé, nos jako by se jí zašpičatěl a vlnité vlasy trčely do stran jako klaunská paruka. Charlieho kamarád Rocco tvrdil, že je to pěkná kost. Charlie si myslel, že vypadá jako...

„Páni! To je ale síla. Kolik jsi tam toho nasypal?“ chtěla vědět a nakoukla do konvice.

Charlie čekal, že přístroj vypne. Místo toho vzala z kredence hrnek a postavila ho před něj. „Možná tě to nezabije, ale bude to chutnat jako voda z kaluže.“

Na hrnku stálo NEJLEPŠÍ MACECHA NA SVĚTĚ. Jeho malý bráška ho dal k Vánocům ženské, která jim ukradla tátu. V kredenci měli milion jiných hrnků, ale Charlotte schválně vybrala tenhle.

„Vážně?“ zeptal se Charlie opatrně. „Ty mi dovolíš pít kafe?“

„A stalo by se něco, kdybych ti to zakázala?“ pokrčila rameny Charlotte. „Kromě toho, já jsem s kafem začala asi tak ve tvém věku.“

Sotva se káva uvařila, nalila jim oběma po hrnku. „Sedneš si ke mně?“ nabídla mu a přitáhla stoličku ke kuchyňskému ostrůvku.

Charlie se nepohnul. Hleděl na kávu. Chtěl ji víc než všechno na světě, ale nemínil Charlotte vyjít vstříc. A kdo ví, co mu do ní podstrčila. Na vlastní oči viděl, jak do svého doupěte stěhuje bedýnky s malými skleněnými lahvičkami. V některých měla divné tekutiny, v jiných prášek, pilulky nebo jakýsi lepkavý gel. To byly její speciální směsi – ty, které neprodávala v obchodě. Jen Charlotte věděla, co jsou zač. *Tvrdila*, že jsou to bylinková léčiva. Ale Charlie by se klidně vsadil, že nejméně v jedné má odstraňovač nevlastních synů. Věděl jistě, že se ho chce zbavit.

„Posaď se,“ pobídla ho. „Je načase promluvit si od srdce.“ Macecha se pořád usmívala, ale ne očima. Nebyla to žádost. Byl to *rozkaz*.

Charlie zafuněl, aby zakryl nervozitu. „Myslíš, že budeme nejlepší kamarádi, když mě necháš pít kafe?“ Samotného ho trochu šokovalo, když se slyšel mluvit tak nepříjemně. Dřív se dovedl jakžtakž přetvařovat, ale poslední dobou jako by měl jeho vztek vlastní hlavu. Říkal mu temno. Připadal mu jako černočerný

tér – takový, co spolkne všechno, čeho se dotkne. Začal v něm probublávat zhruba v době, kdy se objevily noční můry. A teď už ho v sobě pomalu nedovedl udržet.

„Co se děje, Charlie?“ chtěla vědět Charlotte. „Proč jsi takový napružený?“

Mohl by odříkat celý seznam jejích zločinů, ale to by tam dřepěli celou noc.

„Ty bys byla taky napružená, kdyby ti někdo ukradl rodinu,“ odsekl.

Charlotte se prudce a hlasitě nadechla. Přimhouřila oči a namítla: „Já nic *neukradla*. Nechci nahradit tvou mámu, Charlie.“

Neříkala to poprvé, a stejně to Charliemu pořád lezlo na nervy. „To bys *nedokázala*. I kdyby ses moc snažila. Moje máma byla nejmilejší, nejchytřejší –“

Charlotte zvedla ruku, že se vzdává. „Ano, já vím. Říkal jsi mi to už stokrát. Já si ji taky pamatuju.“ Odmlčela se a hleděla do hrnku. „Takže si asi od srdce nepromluvíme, ale stejně se tě na něco potřebuju zeptat, Charlie. Proč si chodíš každou noc pro kafe?“

Charlie si založil ruce. Neřekne jí ani ň.

Charlotte si ho chvílku mlčky prohlížela – stejně jako občas když si myslela, že ji nikdo nevidí. „Víš, v tomhle

se podobáš Veronice. Ta uměla být tvrdohlavá úplně jako ty.“

Když uslyšel mámino jméno, nedokázal udržet jazyk za zuby. „Netvař se, že jsi mou mámu znala.“

„Nikdy jsem ti to neřekla, vím, že je to pro tebe citlivé téma. Ale abys věděl, s Veronikou jsme se seznámily přímo tady, když nám bylo oběma dvanáct,“ odpálkovala ho Charlotte a její zelené oči ho provokovaly, aby něco namítl. „Copak ti o tomhle domě nikdy nevyprávěla?“

„Co jako?“ odpověděl Charlie a dělal, že zívá. Chtěl vypadat otráveně, ale rozhovor nabral zvláštní směr a Charlotte už ho chytila na háček.

Macecha se k němu naklonila a povytáhla obočí. „Kdybys máminy historky slyšel, nikdy bys na ně nezapomněl.“

To Charlieho vyděsilo. Pamatoval si, jak mu máma kladla na srdce, aby se držel od domu dál. Pak mu to došlo. Určitě se jí tu něco stalo – něco tak zlého, že ji to strašilo celé roky. A jistě za to mohla Charlotte DeChantová. „Co jsi mámě provedla?“ chtěl vědět.

Charlotte zafuněla, opřela se na židli a protočila panenky. „Ona říkala, že jsem jí něco provedla?“

Charlie ji vraždil pohledem. „K tomu se nedostala, Charlotte. Ale řekla mi, ať se od domu držím dál, a já už vím proč. Je s ním něco moc zlého.“

Charlotte ztuhla, až Charlieho napadlo, jestli náhodou neznameněla. „Co myslíš, že je s domem špatného?“ zeptala se nakonec.

Uvažoval, že jí řekne všechno, ale zadržel se, než stačil provést nějakou pitomost. „Jsi v něm ty,“ vyštěkl a doprovodil to nejpichlavějším úsměvem, jaký dovedl vystříhnout.

Možná se mu to jenom zdálo, ale vypadalo to, že se Charlotte skoro *ulevilo*. „Podívej se, já toho o dětech moc nevím a na nějaké cukrování mě nikdy neužilo. Takže promiň, jestli to bude znít trochu neomaleně, ale je načase, aby ses vzpamatoval. Jinak se to tu zhorší mnohem víc, než bys čekal.“

Charlie se tomu vysmál. „Jak by se to mohlo ještě zhoršit? Žiju na smetišti s šílenou ženskou a její ďábelskou kočkou.“

Charlotte sebou škubla a Charlie viděl, že urážka zabořila. Ale bylo mu to fuk. Nesnášel macechu. Hlavně proto, že z něj udělala tak odpornou bytost. Ještě si pamatoval, že býval příjemný člověk. Teď ho

všechno jenom štválo. Někdy ani nevěděl proč. Jako by se v něm srdce scvrklo ten den, kdy se přestěhoval do tohohle potrhle fialového domu.

Sklouzl ze stoličky, popadl hrnek a vylil kafe do dřezu. „Koukej, já si s tebou nechci povídat. Přišel jsem si jenom pro kafe. A tys mi zkazila i *to*.“

„Charlie, kafe ti nepomůže.“ Charlotte se natáhla přes kuchyňský ostrůvek a chtěla ho chytit za ruku, ale uhnul. „Jestli máš ten problém, co si myslím, tak nemá smysl zůstat vzhůru.“

Než se stačil zeptat, o čem to mluví, už byla na nohou. „Počkej vteřinku, zaběhnu si nahoru,“ vyhrkla, jako by ji něco napadlo. „Mám v pracovně něco, co bys možná chtěl vidět. Myslím, že je načase ti to ukázat.“

Charlie vůbec netoužil vidět žádné macešiny tajnosti. Jakmile uslyšel Charlottiny kroky na schodech do věže, rozběhl se do svého pokoje a horečně přetahal půl tuctu krabic ke dveřím. Pak si zalezl do postele, přetáhl si deku přes hlavu a doufal, že ho vztek udrží vzhůru.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ČARODĚJNICE

„Koukněme se, kdopak to tady je,“ zapředlo něco. „A zrovna včas na večeri!“

„Paráda!“ ozval se druhý hlas a doprovodil to známým vřiskavým smíchem. „To jsem ráda, že ses k nám mohl přidat, Charlie. Páni, dneska vypadáš přímo k *nakousnutí*!“

Charliem projela hrůza a přiměla ho otevřít oči. Nebyl už ve svém pokoji. Jeho postel stála u drolící se kamenné zdi obrostlé mechem a plísní. V téhle kobce u čarodějnice se už dříve octl. Uprostřed plál oheň. Nad Charliem se převaloval mrak kouře.

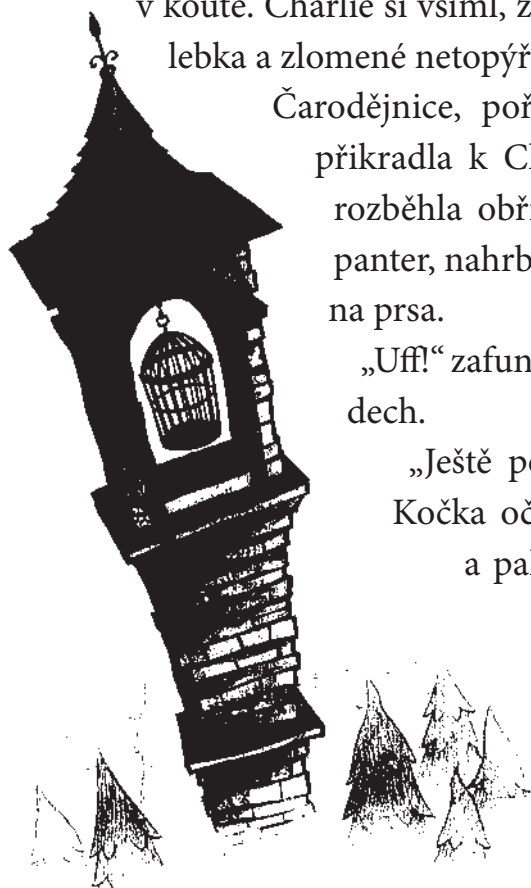
Zkusil se posadit, ale zjistil, že je jako obyčejně připoutaný. Provazy mu odíraly zápěstí a kotníky, hlavu mohl zvednout jenom tak, že viděl čarodějnici usazenou za obrovským kotlem a krájející plát masa. Obsah kotle si odkrkl, pokaždé když mu kus hodila. Zvedla se a vysypala hrst zbytků na hromadu odpadků v koutě. Charlie si všiml, že z nich vyčuhuje drobná lebka a zlomené netopýří křídlo.

Čarodějnice, pořád třímající sekáček, se přikradla k Charliemu. V patách se jí rozběhla obří černá kočka velká jako panter, nahrbila se a skočila Charliemu na prsa.

„Uff!“ zafuněl Charlie, jak mu vyrazila dech.

„Ještě pořád je hrozně mrňavý.“ Kočka očichala Charliemu obličej a pak mu přejela jazykem po spánku. „A na chuť taky žádná sláva.“

„U těch zatrpklých to tak bývá.“ Čarodějnice si otráveně

povzdechla. „Ale sníme ho, když budeme muset. Jenom tak pro jistotu jsem nadělala zásoby naší oblíbené omáčky.“

Čarodějnice vězela ve svých obvyklých černých šatech, dlouhých až po kotníky. Obličej připomínal nezdravě zelenou masku a vlasy, pokud vůbec nějaké měla, si nacpala pod úzký černý klobouk. Ale co na ní dělalo nejvíc, byly oči. Na místě panenek svítila stříbřitá zrcadla. Kdykoli se na ni Charlie podíval, viděl sám sebe.

Už skoro nemohl dýchat, když z něj kočka konečně seskočila a propletla se čarodějnici kolem nohou. Charlie nabral vzduch do plic. „Sundej mi ty provazy, ty odporná stará jedubabo!“ houkl.

Čarodějnice zalapala po dechu. „No tohle. Slyšela jsi to? Já bych řekla, že mě chce urazit!“ Sklonila se, až měla nos jenom kousíček od Charlieho. V jejích očích viděl vlastní znechucený výraz. „Neplýtvej dechem, chlapečku. ‚Jedubaba‘ je v těchhle končinách *lichotka*. Ale k věci. Kde chceš strávit noc? V mé kleci, nebo v kočičím břiše? Je to na tobě.“

Při pomyšlení na klec se Charlie roztřásl. Klátila se volně na vršku babizniny zvonice, na místě, kde měl

viset velký zvon. Byla stará a rezavá a vypadala, že původně sloužila pro nějakého obřího ptáka. Když ji Charlie uviděl poprvé, choulila se v rohu kostra. S hrůzou tehdy sledoval, jak čarodějnice stahuje klec dolů a vymetá kosti ven.

Ted' klec patřila Charliemu. Čarodějnice ho tam zavírala skoro v každé noční můře. Skrz mříže věčně foukal mrazivý vítr, někdy ho bičoval déšť, jindy ho zasypal sněh. Ale počasí nebylo to nejhorší. Připadal si v té kleci tak osamělý, že i pár hodin se vleklo jako týden. Přesto se nikdy nepokusil utéct. Dlouho si namlouval, že není kam, a popravdě ho spíš děsil les kolem věže. Cítil, že na něj tam dole něco čeká. Něco mnohem, mnohem horšího než čarodějnice.

„Udělej se mnou, co chceš,“ zavrčel na ni. „Až bude ráno, stejně se probudím ve své posteli.“

„To je ale nezdvořilost!“ postěžovala si kočka, zívla a přitulila se k paničce.

„Vid?“ Čarodějnice našpulila rty. „Takový protivný utrínos. Není divu, že ho tam na druhé straně nikdo nechce. Musí ho mít taky plné zuby.“

Ta slova zabořila. Hlavně z jednoho důvodu – tušil, že jsou pravdivá. Poslední dobou se vztekal na

všechny kromě svých nejlepších kamarádů. A bůhví, jak dlouho to vydrží s nimi.

„Všem jenom posloužíme, když toho kluka necháme v kleci nadobro,“ mínila kočka.

„Ale pomysli na tu dřinu!“ zakvílela čarodějnice. „Každý den mu nosit vodu a jednou měsíčně měnit noviny a –“

„Takže bude asi lepší,“ přerušila ji kočka, „ho sežrat.“

„Jsem úplně pro,“ řekla čarodějnice a štrachala se pryč. „Přinesu omáčku. Ty nachystej rožeň.“

Charlie zavřel oči a snažil se mermomocí zachovat klid. „Je to sen,“ pokoušel se přesvědčit sám sebe. „Mám zlý sen a zlé sny nejsou doopravdy.“

Čarodějnice se obrátila a strčila mu nos do obličeje. Z pusy jí smrdělo, jako by chodila mlsat do své hromady smetí. „Cos to říkal?“ uchechtla se. „Asi ti někdo lhal, namluvil ti, že noční můry nejsou skutečné. Já ti předvedu, jak jsem skutečná. Zítra tě navštívím ve *tvém* světě.“

Může to splnit? uvažoval Charlie. *Může přijít do domu a odvléct ho?* „Jenom si to zkus,“ nutil se ze všech sil mluvit statečně. „Ke mně do pokoje se nikdy nedostaneš.“

Čarodějnice se rozchechtala a kočka zavyla smíchy. „To se uvidí. Co bych byla za čarodějnici, kdyby mě zastavilo pár pitomých krabic!“

„Jak víš...?“ vyrazil ze sebe Charlie.

Babice sebou plácla vedle něj na postel. Šaty jí páchly plísni a naftalínem.

„O krabicích ve tvém pokoji? Já vím spoustu věcí.“ Pařátem s drápy prohrábala Charliemu vlasy. Znechuceně se zavrtěl, ale ani si toho nevšimla. „Víš, proč si lidi myslí, že noční můry nejsou skutečné?“

Charlie byl moc popletený, aby dokázal odpovédět. Něco se změnilo. Tenhle sen byl jiný než ostatní. Takhle s ním čarodějnice nikdy dřív nemluvila.

„Protože většina lidí se probudí,“ pokračovala. „Když spí, chodí jejich duše sem a těla leží v klidu a bezpečí až do rána v jejich světě.“ Naklonila se ještě blíž. „Ale víš, co jsem zjistila? Zjistila jsem, jak sem do podsvěta přenést i tvoje tělo.“

Charlie se přestal bránit. Strach ho obalil jako svěrací kazajka. „Jak?“ zeptal se.

Čarodějnice mu přejela hřbetem ruky po tváři. „Pokud se bojíš vážně pořádně, může se i tvé tělo přesunout na druhou stranu,“ vysvětlila mu. „A ještě

nikdy jsem neviděla *nikoho* tak vyděšeného jako ty, Charlie Lairde.“

Charlie možná byl vyděšený. Ale měl i vztek. „Moc si nefandi,“ vyštěkl. „Jestli jsi s tou svou kočkou nejhorší, co tady je, tak na tom nejsem tak zle.“

Čarodějnice se usmála a předvedla Charliemu shnilé pahýly zubů. „No podle mě oba víme, že nejsem tvá nejhorší noční můra. Něco tě děsí ještě mnohem víc než já. Je to tak, Charlie?“

Charlie ztuhl hrůzou. O tom druhém se nesmělo nikdy mluvit nahlas. Bylo to milionkrát hroznější než čarodějnice.

„Tvá nejhorší noční můra a já jsme *moc* dobré kamarádky,“ pokračovala. „Vlastně, jak se tu spolu bavíme, asi na tebe čeká venku. Nemám ji pozvat dál? Vsadím se, že *umírá* touhou si promluvit.“

Charlie pevně tiskl víčka k sobě. „Ne,“ zakvílel. „Prosím, ne. Prosím, radši mě sněz.“

„Slyšela jsi to?“ ozvala se kočka potěšeně. „Prý ho máme sníst. A vážně je čas na večeři. Nebude ti vadit, když si předem d'obnu pár prstíčků?“

„Posluž si,“ pobídla ji čarodějnice. „Tam v kleci je stejně nebude potřebovat.“

 Kočka otevřela tlamu a Charlie zaječel, když se do něj zakousla, ale tesáky prošly nohou jako vzduchem.

„Do háje, rozplývá se!“ zahučela kočka. „Rychle, uřízni mi kousek!“

„Teď ne,“ zašklebila se čarodějnice. „Ale on se vrátí. Charlie ví, že neuteče.“

~*~ PÁTÁ KAPITOLA ~*~

NESTVŮRY

„Ááááááááááá!“ Charlie slyšel sám sebe ječet, ale nemohl se zarazit.

Někdo s ním třásl. Přinutil se otevřít oči.

„Áááá!“ V pokoji už bylo dost světla a Charlie viděl, jak se nad jeho postelí sklání postava v lepenkové masce.

„To jsem já!“ kníkl dětský hlásek.

„Jacku,“ zalapal Charlie po dechu a zalila ho úleva. Postava u postele si vytáhla masku na čelo. Jeho osmiletý bratříček byl navlečený v kostýmu Kapitána Ameriky, který objevil, když slídil v Charlieho

krabicích. Minulé dva týdny ho prakticky nesundal. Charlie se vztekal, ale táta se postavil na Jackovu stranu. Jemu je prý už stejně malý a kostýmy jsou od toho, aby se nosily – ne ležely složené a schované. Nikoho nezajímalo, že to byl poslední halloweenský převlek, jaký Charliemu vyrobila máma. Někdy to vypadalo, že je jediný, kdo si na ni ještě vzpomíná.

Jackův obličej byl tak blízko, že by Charlie spočítal všechny pihy na jeho pršáčku. Sám měl světlé vlasy, ale Jack se vyvedl jako miniaturní tátova kopie s roztřepenou kšticí hnědých vlasů a s tmavýma očima plnýma rošťáren. Byl samá vylomenina. Jiní by tvrdli týdny v domácím vězení, ale když Jack vystříhal kočce číro nebo rozkopal dvůr při hledání pirátského pokladu, všichni se jen zasmáli. S jeho roztomilostí by mu prošla i vražda.

„Jsi v pohodě?“ zjišťoval Jack.

„Jo,“ utrousil Charlie a ještě se snažil chytit dech.

„Měl jsi zlý sny?“ zašeptal Jack. „To muselo být fakt strašlivý.“

Charlie sebou škubl, jak mu to bylo trapné, a plác sebou zpátky na postel. „Jak ses sem dostal?“ Podíval se ke dveřím. Jack trošku odšoupl bedny a škvírou se

protáhl dovnitř. *Takhle dopadly moje barikády*, pomyslel si zničeně Charlie.

„Je načase vstávat,“ nasadil Jack svůj oficiální hlas Kapitána Ameriky. „Charlotte udělala snídani.“

Nebylo ještě ani osm a Charlie už cítil, jak v něm bobtná temno. Tohle bude moc špatný den. „Odkdy dělá macecha *snídani*?“ Když s Jackem odcházeli do školy, bývala Charlotte už v Hazelině herbáriu.

„Asi ode dneška,“ pokrčil ramínky Jack. „Dělej, vstávej. Mám hlad jako hrom. A něco jsem dole našel, to bys *měl* vidět.“

Jakmile se Jack protlačil kolem krabic a ze dveří ven, přitáhl si Charlie deku zpátky po bradu a myslel na to, co řekla čarodějnice. *Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak vyděšeného jako ty, Charlie Lairde*. Byla to pravda? Měl noční můry o tolik horší než jiní? Nikdy nebýval bojácný a vždycky na to byl pyšný. Jenže pak se jednou ve spánku ocitl ve vlhkém temném lese.

Vypadal jako místo, které dobře znal. Hned jižně od Cypřišového Potoka se táhl rozlehlý les plný stezek vyšlapaných lovci a výletníky. Charlie tam kdysi chodíval s mámou, na jaře na luční kvítí, v létě